

Arrest

nr. 225797 van 6 september 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X alias X, die verklaart van Eritrese respectievelijk Ethiopische nationaliteit te zijn, op 3 september 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 29 augustus 2019 tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2019 om 11.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ACHAOU, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTEREN verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker wordt op 26 juli 2019 aangetroffen in illegaal verblijf. Hij verklaart naar het Verenigd Koninkrijk te willen reizen en geen bescherming te willen vragen in België.

1.2. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leert dat verzoeker reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in Duitsland op 22 januari 2019. Er blijkt eveneens dat verzoeker als Ethiopisch onderdaan reeds een visum werd geweigerd door de Zweedse autoriteiten.

1.3. Op 2 augustus 2019 richten de Belgische autoriteiten een terugnameverzoek aan de Duitse autoriteiten, op grond van artikel 18.1 (b) van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening). De Duitse autoriteiten weigeren bij brief van 7 augustus 2019 het terugnameverzoek, omdat Italië de verantwoordelijke lidstaat is.

1.4. Op 9 augustus 2019 richten de Belgische autoriteiten een terugnameverzoek aan de Italiaanse autoriteiten, op grond van artikel 18.1 (b) van de Dublin III-verordening. Bij brief van 26 augustus 2019 delen de Belgische autoriteiten aan de Italiaanse autoriteiten mee dat zij, bij gebreke van antwoord op het terugnameverzoek, worden geacht in te stemmen met dit verzoek overeenkomstig artikel 25, tweede lid van de Dublin III-verordening.

1.5. De gemachtigde van de bevoegde minister neemt op 29 augustus 2019 het besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat en beslissing tot terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat

In uitvoering van artikel 51/5/1, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

wordt besloten dat

de heer, die verklaart te heten,

naam : [A.]

voornaam : [S.A.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : [...]

nationaliteit : Ethiopië

overgedragen dient te worden aan de verantwoordelijke lidstaat, met name Italië.

In uitvoering van artikel 51/5/1, §2, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt betrokkene teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat.

REDEN VAN DE BESLISSING

Betrokkene werd vastgehouden in het gesloten centrum van Brugge naar aanleiding van een positieve Eurodac hit van Italië op datum van hit. Op 22.01.2019 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25.1 van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord waardoor Italië met toepassing van artikel 25.2 de verantwoordelijke lidstaat werd. Op 26.08.2019 werden de Italiaanse instanties door onze diensten op de hoogte gesteld van dit stilzwijgend akkoord en van hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 26.07.2019 aan de politie van PZ Regio Turnhout dat hij sinds 3 weken in België was en naar het Verenigd Koninkrijk trachtte door te reizen. Hij verklaarde niet naar zijn herkomstland te kunnen terugkeren omwille van de regering. Betrokkene verklaarde in geen enkele lidstaat een verzoek tot internationale bescherming te hebben ingediend, noch zijn

vingerafdrukken te hebben gegeven. Hij verklaarde last te hebben van zijn bloeddruk. Betrokkene verklaarde geen partner of kinderen in België te hebben. Op 26.08.2019 in het gesloten centrum van Brugge dat hij naar Italië zal terugkeren.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève van 28 juli 1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een verzoek om internationale bescherming op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een verzoek om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die subsidiaire bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een overdracht aan Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het EVRM. Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat hij, na zijn aankomst in Italië, door de Italiaanse autoriteiten zonder meer zal worden gerepatriëerd naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer in het kader van zijn verzoek is vastgesteld of hij al dan niet internationale bescherming behoeft of dat hij er als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 26.07.2019 aan de politie van PZ Regio Turnhout in geen enkele lidstaat een verzoek tot internationale bescherming te hebben ingediend, noch zijn vingerafdrukken te hebben gegeven. Op 26.08.2019 in het gesloten centrum van Brugge dat hij naar Italië zal terugkeren.

We merken op dat dit hoofdzakelijk een persoonlijke beoordeling van de betrokkene betreft en geen aanleiding geeft om af te zien van een overdracht naar Italië. De betrokkene maakte verder tijdens het verhoor geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie werden ervaren of die volgens hem wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Met betrekking tot de verklaring die betrokkene geeft waarom hij niet terug kan naar Ethiopië, dient te worden opgemerkt dat deze informatie slaat op de redenen waarom betrokkene het land waarvan hij het staatsburgerschap verklaart te bezitten of waar hij zijn gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht. Deze inhoudelijke verklaringen worden niet in overweging genomen in het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming wordt vastgesteld.

Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een overdracht van betrokkene aan Italië, dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van rapporten van toonaangevende en gezaghebbende organisaties (Country report Italy (AIDA- update 16/04/2019 : The report was written by Caterina Bove of the Association for Legal Studies on Immigration (ASGI), and edited by ECRE. This report draws on practice by ASGI legal representatives across the different regions of Italy, as well as available statistical information and reports, case law and other publicly available sources; Situation actuelle pour les personnes requérantes d'asile en Italie (Renseignement du Département juridique Organisation suisse d'aide aux réfugiés OSAR) – 08/05/2019 – Maragarite Zoetewij et Adriana Romer; UNHCR, « Italy weekly snapshot- 30december 2018 »; Circular letter n1.2019, 08.01.2019) niet zonder meer kan gesteld worden dat men als verzoeker om internationale bescherming in Italië automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn.

In de aangehaalde rapporten van de hierboven vermelde toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten wordt bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin III-Verordening geen personen over te dragen aan Italië omwille van structurele tekortkomingen in het Italiaanse systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Op 24.09.2018 namen de Italiaanse autoriteiten een nieuw decreet aan dat hervormingen voorziet op het vlak van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming met onder meer de afschaffing van de status van humanitaire bescherming en inzake het SPRAR-netwerk. Het decreet, het zogenaamde “Salvini-decreet”, werd op 07.11.2018 en 27.11.2018 door respectievelijk de Senaat en Kamer van Afgevaardigden goedgekeurd en op 27.11.2018 door de president ondertekend. Het decreet, dat kritisch werd onthaald door verscheidene ngo’s en burgerrechtenorganisaties, beperkt de toegang tot het SPRAR-netwerk, de tweedelijns-opvangstructuur, tot begunstigden van internationale bescherming en niet-begeleide minderjarigen. Ten gevolge hiervan zal de betrokkene, na overdracht, niet in een SPRAR-locatie maar in een van de eerstelijnsopvangvoorzieningen, zoals de CAS- of CDA-centra, worden opgevangen. Dat de betrokkene zal worden opgevangen in een opvangstructuur buiten het SPRAR-netwerk betekent niet dat hij zal worden uitgesloten van materiële opvang en dat de Italiaanse opvangstructuren structureel in gebreke blijven. Hieromtrent verwijzen we eveneens naar de recente circulaire van de Italiaanse instanties waarin wordt bevestigd dat onder de bepalingen van Verordening 604/2013 overgedragen personen zullen worden ondergebracht in centra buiten het SPRAR-netwerk en dat hierbij de fundamentele rechten van de verzoekers zoals het behoud van de eenheid van gezin zullen worden gegarandeerd (“Circular letter n. 1.2019, 08.01.2019”).

Indien zou worden aangevoerd dat dit nieuwe decreet in combinatie met de aanhoudende instroom van immigranten via Italië het globale netwerk onder druk zet, wenssen we te benadrukken dat in 2018 23.371 personen in Italië aankwamen, wat beduidend lager is dan in 2017 (119.249, cfr. UNHCR, “Italy weekly snapshot – 30 December 2018”, <https://reliefweb.int/report/italy/unhcr-italy-weekly-snapshot-30-dec-2018>). Gelet op deze informatie zijn we van oordeel dat er op dit ogenblik geen sprake is van een grote druk op de opvangvoorzieningen. Indien in de toekomst ten gevolge van het bovenvermelde decreet verzoekers vanuit SPRAR-locaties naar andere opvangstructuren zullen worden overgebracht, impliceert dit geenszins dat deze voorzieningen structureel tekort zullen schieten en het systeem hierdoor onder een dermate globale druk zal komen te staan dat er niet langer van het interstatelijke vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan.

Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat, wat betreft de behandeling van het verzoek om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers om internationale bescherming, personen die aan Italië worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013 een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Wat betreft de publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot de verhoogde instroom van kandidaatvluchtelingen en economische migranten in Italië en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook

wat ze zijn: publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van bovenstaande toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties.

Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en anderen versus Refugee Applications Commissioner en Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een verzoeker om internationale bescherming aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de verzoeker om internationale bescherming zullen worden geëerbiedigd in de lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een Unieland ingediend verzoek om internationale bescherming te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepaling van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet aan die eerste lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielerzoek te behandelen, in gevaar brengen.

Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming in Italië zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Italië te kort schieten of structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan die lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van deze rapporten, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd, en de door betrokkene aangehaalde verklaringen kan er dan ook geen intentionele bedreiging van zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit uitgaande van de Italiaanse autoriteiten worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn geval feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en artikel 3 van het EVRM wordt weerlegd. Hiervan is sprake als de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn verzoek in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming door de verantwoordelijke lidstaat niet zal worden onderzocht en dat er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van artikel 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van artikel 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaart het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft. Betrokkene maakt het evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaart het staatsburgerschap

te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet internationale bescherming behoeft.

Betrokkene verklaarde last te hebben van zijn bloeddruk. Hij werd op 31.07.2019 door de centrumarts onderzocht en fit-to-fly verklaard.

Er zijn in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in de verantwoordelijke lidstaat, in casu Italië. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, in casu Italië, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het EVRM. Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratief dossier kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

*Betrokkene verklaarde geen partner of kinderen in België te hebben.
Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.*

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15 december 1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat

[...]

2. Over de ontvankelijkheid

Wat betreft de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu bevindt verzoeker zich in een situatie waarbij hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. Nu verzoeker wordt geconfronteerd met een overdrachtsbesluit waarvan de tenuitvoerlegging ieder ogenblik doorgang kan vinden en hij diligent optrad, is het hoogdringend karakter van de vordering voldoende aangetoond. Verweerder betwist het hoogdringend karakter van de vordering ook niet.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Zoals reeds werd gesteld, kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid “[d]e kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 5 van de Dublin III-verordening en van het hoorrecht.

Na een theoretische toelichting stelt hij als volgt:

“Dat verwerende partij verwijst naar het rapport van OSAR om haar beslissing te staven en aan te tonen dat er geen risico op een schending van artikel 3 EVRM bestaat bij een terugkeer naar Italië. Dat echter uit ditzelfde rapport duidelijk blijkt dat er wel degelijk sprake is van structurele tekortkomingen in Italië. Sinds de inwerkingtreding van het Salvini-decreet in oktober 2018 worden immers alle personen die om internationale bescherming verzoeken, met inbegrip van kwetsbare personen, zoals verzoeker, die op grond van de Dublin-verordening naar Italië worden overgebracht, ondergebracht in grote collectieve centra (CDA of CARA) of noodopvangcentra (CAS). Enerzijds beschikken deze centra nog steeds niet over een adequate infrastructuur voor medische en psychologische bijstand en voldoen de opvangvoorzieningen van deze centra vaak niet aan de wettelijke minimumvereisten, zodat zij als onmenselijk en vernederend moeten worden aangemerkt. Na de inwerkingtreding van dit decreet, dat onder meer tot doel heeft de kosten van het Italiaanse opvangsysteem drastisch te verminderen, is het duidelijk dat er weinig middelen beschikbaar zullen zijn om kwetsbare personen te ondersteunen. Anderzijds blijkt uit dit rapport dat verzoekers om internationale bescherming die op grond van de Dublin-verordening naar Italië worden overgeplaatst, vaak weinig of geen steun vinden. Ze worden vaak gehuisvest in grote collectieve centra die ongeschikt zijn voor kwetsbare personen en die geen rekening houden met hun specifieke behoeften. (stuk 2)

In dit verband dient gewezen te worden op een recent arrest van Uw Raad waarin U zich uitspraak over het belang van een deugdelijk en rigoureuus onderzoek naar de houding van de nationale autoriteiten ten aanzien van asielzoekers. Dat Uw Raad moest besluiten dat er geen sprake was geweest van een deugdelijk en rigoureuus onderzoek daar verwerende partij ter staving van de haar beslissing steunde op een internationaal rapport waaruit klaar en duidelijk het tegengestelde bleek:

[citaat uit Raad voor Vreemdelingenbetwistingen 20 juni 2019, nr. 222 988]

Dat verwerende partij zich hieraan weer schuldig lijkt te maken. Er wordt namelijk verwezen naar een rapport waaruit zou moeten blijken dat er geen sprake is van systematische tekortkomingen die uitmonden in vernederende en onmenselijke behandelingen, terwijl uit het rapport klaar en duidelijk het tegenovergestelde blijkt. Dat er dan ook geen sprake kan zijn van een deugdelijk en rigoureuus onderzoek uitgaande van verwerende partij.

Dat, indien verwerende partij een deugdelijk en rigoureuus onderzoek had gevoerd en zij alle elementen die zij wist, dan wel redelijkerwijs had moeten weten, in rekening had gebracht, zij tot een ander besluit had gekomen, namelijk dat bij een terugkeer naar Italië, verzoeker wel degelijk een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 EVRM, gelet op de afwezigheid van voldoende opvangmogelijkheden en de afwezigheid van toegang naar medische en psychologische zorgen. Dat zij bovendien het nieuwe Salvini-decreet dat in werking trad op 5 oktober 2018 in zijn volledigheid in rekening had moeten brengen en zich niet moest beperken tot de letter van het decreet. Dat de gevolgen in praktijk namelijk eens zo cruciaal zijn bij de overwegingen betreffende een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM.

Verzoeker brengt het begin van bewijs bij dat bij een eventuele verwijdering naar Italië, hij het voorwerp zal uitmaken van een vernederende en onmenselijke behandeling in de zin van 3 EVRM gelet op het gegeven dat de opvangstructuur van het land wordt overspoeld en geen waarborgen gegeven kunnen worden voor een menswaardig bestaan als asielzoeker, dat er tevens verschillende obstakels zijn tot het aanvragen van internationale bescherming en het verkrijgen van de nodige medische zorgen en informatie. Dat migranten in Italië en hun humanitaire ondersteuning, ten gevolge van het “salvini-decreet”, gecriminaliseerd worden.

In casu is het belangrijk om zich te steunen op algemeen bekende feiten en landenrapporten van verschillende vooraanstaande NGO's om inzicht te krijgen in het procedurele verloop eenmaal verzoeker wordt overgedragen aan Italië. Dat deze informatie bovendien actueel dient te zijn. Dat verwerende partij minstens rekening had moeten houden met de verregaande gevolgen van de inwerkingtreding van het Salvini-decreet, doch dat dit geenszins uit de bestreden beslissing, noch uit het administratieve dossier kan blijken.

Verzoeker behoort, conform de beschikbare landeninformatie tot de kwetsbare groep van terugkerende migranten onder de Dublin III-verordening, waardoor het risico dat verzoeker, bij een verwijdering naar Italië, zal worden blootgesteld aan een in artikel 3 EVRM bedoelde behandeling, enorm reëel is. Dat verzoeker in het verleden bovendien slachtoffer werd van folteringen. Verzoeker draagt hier nog de littenkens van. Dat verzoeker tracht hier een begin van bewijs voor te leggen door middel van vaststellingen door de medische dienst. (stuk 3)

Dat Uw Raad eerder hieromtrent het volgende vast stelde:

“De Raad benadrukt nogmaals dat in het licht van artikel 3 van het EVRM, er in hoofde van de verwerende partij, voorafgaand aan de uitvoering van een gedwongen verwijdering, de plicht rust om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 15 november 1996, nr. 22414/93, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, par. 96; EHRM 11 juli 2000, nr. 40035/98, Jabari v. Turkije, par. 39; EHRM 12 april 2005, nr. 36378/02, Shamayev e.a. v. Georgië en Rusland, par. 448). Uit de verklaringen van de verzoekende partij en het OSAR rapport en de beslissing van het “Tribunal administratif de Rennes” waarnaar zij verwijst, blijkt dat wat betreft de omstandigheden waarin de verzoekende partij mogelijks zal terechtkomen bij haar overdracht naar Italië, het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM in deze stand van het geding niet is uitgesloten. Daarnaast bevat het administratief dossier geen andere objectieve en actuele gegevens of stukken die aantonen dat de verwerende partij – die de verzoekende partij niet heeft gehoord over een mogelijke overdracht naar Italië en die niet onwetend kan zijn van het bestaan van bepaalde rapporten - een “zo nauwkeurig mogelijk onderzoek” heeft gedaan van de omstandigheden waarin de verzoekende partij mogelijks zal terechtkomen bij haar overdracht naar Italië en dat er geen reëel risico is op een schending van artikel 3 van het EVRM. Gelet op het rigoureuze en volledige onderzoek dat had moeten worden gevoerd naar het actuele risico dat de verzoekende partij loopt om in een situatie terecht te komen die mogelijks een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM, gelet op het gebrek aan mogelijkheid om haar standpunt betreffende een overdracht naar Italië te doen kennen voor het nemen van de bestreden beslissing en gelet op de elementen die de verzoekende partij bijbrengt bij haar verzoekschrift om haar bezwaar tegen een overdracht naar

Italië te onderbouwen, is het middel ernstig in de mate dat een schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangevoerd.”

Dat de bestreden beslissing overigens stelt dat: “een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene”. In casu, is de vrees voor een schending van art 3 EVRM van verzoeker wel degelijk gestoeld op zijn eigen persoonlijke ervaring. Verzoeker verbleef immers een aantal dagen in Italië, maar besloot te vertrekken gelet op diverse problemen die hij daar gekend heeft. Dat Uw raad op 4 januari 2019 (arrest 214 701) duidelijk gesteld heeft dat de persoonlijke ervaring relevant is en invloed heeft op de bestreden beslissing:

« Le conseil constate ensuite qu'il est mentionné dans la décision attaquée que « une simple crainte de violation de l'article 3 CEDH ne suffit aucune parce que celle-ci ne repose pas sur une expérience personnelle propre de l'intéressé. L'intéressé doit donc pouvoir démontrer qu'il a des raisons sérieuses de croire qu'il encourt un risque réel, en Italie, d'être exposé à un traitement contraire à l'article 3 CEDH.»

Il s'ensuit que l'expérience en matière d'accueil déjà vécue par le requérant en Italie s'avère un élément pertinent de nature à avoir une incidence sur le sens de la décision attaquée, celle-ci devant être prise en considération dans le cadre de l'examen d'une éventuelle violation de l'article 3 CEDH. »

Dat dit in een arrest d.d. 22 februari 2019 nr. 217 304 nogmaals bevestigd wordt:

[...]

Dat het recht om gehoord te worden - audi alteram partem - een belangrijk onderdeel uitmaakt van een deugdelijk en rigoreus onderzoek, te meer daar waar verzoeker een terugkeer naar Italië vreest. Dat het recht om gehoord te worden overigens een algemeen rechtsbeginsel betreft, waaruit voortvloeit dat de administratieve overheden de betrokkene in de mogelijkheid moet stellen naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

“Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).”

Dat artikel 5 van het Dublin reglement tevens voorziet dat:

“Persoonlijk onderhoud

1. Om de verantwoordelijke lidstaat gemakkelijker te kunnen bepalen, voert de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijk lidstaat is belast een persoonlijk onderhoud met de verzoeker. Het onderhoud biedt de verzoeker tevens de mogelijkheid de overeenkomstig artikel 4 aan hem verstrekte informatie juist te begrijpen.

2. Het persoonlijk onderhoud kan achterwege blijven indien de verzoeker: a) is ondergedoken, of b) na de in artikel 4 bedoelde informatie te hebben ontvangen, reeds op andere wijze de informatie heeft verstrekt die relevant is voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat. lidstaten die het onderhoud achterwege laten, bieden de verzoeker de gelegenheid om alle verdere informatie te verstrekken die relevant is om op correcte wijze de verantwoordelijke lidstaat te bepalen, voordat er een besluit tot overdracht van de verzoeker aan de verantwoordelijke lidstaat overeenkomstig artikel 26, lid 1, wordt genomen.

3. Het persoonlijk onderhoud vindt tijdig plaats en in elk geval voordat er een besluit tot overdracht van de verzoeker aan de verantwoordelijke lidstaat overeenkomstig artikel 26, lid 1, wordt genomen.

4. Het persoonlijk onderhoud wordt gevoerd in een taal die de verzoeker verstaat of waarvan redelijkerwijs kan worden aangenomen dat hij die verstaat en waarin hij kan communiceren. Zo nodig stelt de lidstaat een tolk aan die kan zorgen voor een goede communicatie tussen de verzoeker en de persoon die het persoonlijk onderhoud voert.

5. Het persoonlijk onderhoud vindt plaats in zodanige omstandigheden dat een passende geheimhouding is gewaarborgd. Het wordt gevoerd door een krachtens nationaal recht gekwalificeerde persoon.

6. De lidstaat die het persoonlijk onderhoud voert, stelt een schriftelijke samenvatting op met ten minste de belangrijkste informatie die de verzoeker tijdens het onderhoud heeft verstrekt. Die samenvatting kan de vorm van een verslag of een standaardformulier aannemen. De lidstaat zorgt ervoor dat de verzoeker en/of de juridisch adviseur of andere raadsman die de verzoeker vertegenwoordigt, tijdig toegang tot de samenvatting heeft.”

Dat verwerende partij derhalve, teneinde een correcte beslissing te kunnen nemen, verzoeker diende te horen in een taal dewelke hij voldoende machtig is. Dat verwerende partij vervolgens haar beslissingen diende te baseren op alle gekende feitelijke en juridische gegevens, dewelke zij in de bestreden beslissing diende op te nemen. Dit verklaart dan ook waarom verzoeker niet op voldoende wijze heeft kunnen antwoorden op de vragen die hem gesteld werden op 26.08.2019 mits er geen tolk Tigrinya aanwezig was.

Algemene rapporten volstaan in eerste instantie om het begin van bewijs te leveren aangaande het risico op een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM, voor zover het bewijs betrekking heeft op enerzijds het voorhanden zijn van een systematische praktijk van behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM ten aanzien van een welbepaalde kwetsbare groep, anderzijds het bewijs dat verzoeker tot die kwetsbare groep behoort, zijnde de migranten met een kwetsbaar profiel die terugkeren naar Italië conform de Dublin III-verordening. Het laatste element werd hierboven reeds uitvoerig uiteengezet.

Verzoeker verwijst in casu naar de beschikbare landeninformatie omtrent de behandeling van terugkerende migranten onder de Dublin III-verordening.

In eerste instantie verwijst verzoeker naar het AIDA-rapport omtrent Italië, waaruit blijkt dat de situatie voor de inwerkingtreding van het Salvini-decreet reeds schrijnend was:

“As regards the implementation of incoming transfers, only in cases where it expressly recognises its responsibility under the Dublin Regulation does Italy indicate the most convenient airport where Dublin returnees should be sent in order to easily reach the competent Questura, meaning the Questura of the area where the asylum procedure had been started or assigned. In other cases, where Italy becomes responsible by tacit acceptance of incoming requests, persons transferred to Italy from another Member State usually arrive at the main Italian airports such as Rome Fiumicino Airport and Milan Malpensa Airport. At the airport, the Border Police provides to the person returned under the Dublin Regulation an invitation letter (verbale di invito) indicating the competent Questura where he or she has to go. On 12 December 2018 the Danish Refugee Council and Swiss Refugee Council published a report with their monitoring of the situation of 13 vulnerable Dublin returnees in Italy in 2017-2018.²¹¹ The report illustrates the arbitrariness underlying Dublin returnees’ reception by the authorities, timely access to accommodation and to the asylum procedure, and quality of reception conditions. Many asylum seekers have had to wait for several hours or even days without any support at airports such as Rome Fiumicino Airport and Milan Malpensa Airport before being received by the police.

Some Dublin returnees were denied access to the Italian reception system upon arrival altogether or had to wait a long time before they were accommodated in SPRAR facilities.²¹² In its latest report of February 2018, MSF documented an increase of Dublin returnees among the homeless persons in Rome, Lazio who have no immediate and automatic access to the reception system.²¹³ It should be noted that if returnees had been placed in reception facilities and they had moved away, they could encounter problems on their return to Italy for their new accommodation request. Due to their first departure, in fact, and according to the rules provided for the Withdrawal of Reception Conditions, the Prefecture could deny them access to the reception system.²¹⁴ Substandard conditions in first reception centres and CAS were widely reported, falling far below standards for persons with special needs. The two organisations also found that oftentimes the receiving authorities were unaware of the specific vulnerability of the Dublin returnees.²¹⁵ In one incident at Caserma Caraverzani, Udine, Friuli-Venezia Giulia, an Afghan asylum seeker returned from Austria to Italy committed suicide in August 2018. The person was under treatment by the local mental health service in Austria. It seems that no information was provided about his health status before or after the Dublin transfer.²¹⁶” [AIDA, country report: Italy, 2018 update, p 56]

Dat uit de bestreden beslissing blijkt dat het voorliggende verzoek op stilzwijgende wijze werd aanvaard. De Italiaanse overheden zullen derhalve geen ondersteuning bieden, noch vooraf informeren welke Questura verantwoordelijk is voor de asielaanvraag van verzoeker. Verzoeker zal reeds vanaf zijn aankomst in de luchthaven aan zijn lot worden overgelaten.

“Access to the asylum procedure is equally problematic. Asylum seekers returned under the Dublin Regulation have to approach the Questura to obtain an appointment to lodge their claim. However, the delay for such an appointment reaches several months in most cases.²¹⁷ The competent Questura is often located very far from the airport and asylum seekers only have a few days to appear there; reported cases refer to persons arriving in Milan, Lombardy and invited to appear before the Questura of Catania, Sicily. In addition, people are neither accompanied to the competent

Questura nor informed of the most suitable means of transport thereto, thereby adding further obstacles to reaching the Questura within the required time. In some cases, however, people are provided with tickets from the Prefecture desk at Milan Malpensa Airport. Dublin returnees face different situations depending on whether or not they had applied for asylum in Italy before moving on to another European country, and whether or not the Territorial Commission had taken a decision on the application. 218” [AIDA, country report: Italy, 2018 update, p 56]

Dat de UNHCR tevens een controle doorvoerde van het opvang- en asielsysteem te Italië, dit ten gevolge van de beslissing van het EHRM inzake Sharifi en anderen t. Italië en Griekenland. [UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Submission by the Office of the United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) concerning the execution of the judgment by the European Court of Human Rights in the case of Sharifi and Others v. Italy and Greece (application no. 16643/09, judgment of 21 October 2014), 18 January 2019] Dat zij hierin het volgende meent te kunnen concluderen:

“The aforementioned concerns may have implications in terms of access to the asylum procedure and of compliance with procedural standards, considering that lack of interpretation services, information material, and adequate equipped and trained staff can prevent or hinder access to international protection.

The current operational framework might prevent new arrivals from receiving adequate information and denying potential asylum-seekers an effective opportunity to express the wish to seek asylum in Italy. This could have negative implications particularly for persons with specific needs, and persons who in accordance with the Dublin Regulation could have legitimate reasons to lodge their claims in Italy.”

Dat verwerende partij in het licht van deze wijzigingen derhalve diende te onderzoeken wat de gevolgen van dit decreet zijn voor kwetsbare asielzoekers, die nu niet meer in de SPRAR-locaties terecht kunnen. Uit rapporten blijkt immers dat de SPRAR-locaties niet alleen bedoeld waren voor gezinnen met minderjarige kinderen, maar ook voor andere kwetsbare asielzoekers. Verwerende partij is voorts ook niet ingegaan op de bredere gevolgen die het beperken van de opvang in de SPRAR-locaties kan hebben voor de opvangvoorzieningen in Italië in het algemeen. Gelet hierop is verzoeker van oordeel dat verwerende partij onvoldoende gemotiveerd heeft dat in Italië geen sprake is van ernstige structurele tekortkomingen in de asielprocedure en opvangvoorzieningen. Immers stelt het AYS dat “in particular, the elimination of the SPRAR network and humanitarian protection are most worrying points of the whole Decree – the ones that are affecting an average, potentially of 30000 people residing in second level reception centres throughout the territory and holders of humanitarian protection.” [https://medium.com/are-you-syrious/ays-daily-digest-03-01-2019-italian-mayors-are-defying-salvini-4de2585975f1] Eenzelfde blijkt uit een nieuwsartikel van IRIN: “One in every three asylum seekers who arrived in more than half of Italy’s local government prefectures over the past two years has either left or been evicted from their government-run accommodation. (...) Aid groups warn that the new law will compound an existing crisis in Italy, which is struggling to cope with providing basic services to some 180000 refugees and asylum seekers awaiting decisions and an estimated 500000 undocumented migrants – many of whom have already fallen out of the reception system. (...) More than 150000 people waiting for decisions on their asylum applications, or 80 percent of the total, are housed in more than 9000 supposedly temporary accommodation facilities, known by the acronym CAS. These are for the most part managed by commercial entities with no track record in providing housing and services for asylum seekers, and have been associated with corruption and substandard living conditions.” [https://www.irinnews.org/news-feature/2018/12/07/new-italian-law-adds-unofficial-clampdown-aid-asylum-seekers]

Dat het aantal nieuw toegekomen verzoekers via de Middelandse Zee zou afnemen geen afbreuk doet aan het voorgaande. Dat deze motivering geen rekening houdt met het aantal personen dat reeds aanwezig was in Italië en gebruik maakt van het opvangsysteem, noch houdt het rekening met de verzoekers voor internationale bescherming dewelke via de lucht toekomen, noch kan hieruit afgeleid worden hoeveel verzoekers er middels de Dublin III-verordening worden teruggestuurd. Dat het aantal transfers op basis van de Dublin procedure zelfs stelselmatig aan het stijgen is. [ECRE, Germany Steps Up Dublin Transfers Putting Asylum Seekers at Risk, 21 march 2019] Dat dit argument derhalve niet dienstig is bij de beoordeling van voorliggend dossier.

Dat de opvanglocaties in Italië zelfs meer en meer onder druk komen te staan doordat de Italiaanse regering het gebruik van CARA’s wil minimaliseren en daarvoor reeds stappen heeft ondernomen door een groot centrum in Rome te sluiten, maar desondanks geen stappen heeft ondernomen om alternatieve opvang te voorzien. Dat de Raad van Europa dit opmerkte en zijn bezorgdheid heeft geuit aan de Italiaanse overheid. (stuk 4)

Dat verzoeker derhalve, eens toegekomen in Italië, aan zijn lot zal worden over gelaten, waardoor hij een reëel risico loopt geen gepaste opvangmogelijkheden te vinden, noch zal worden geïnformeerd

omtrent de verdere procedure en behandeling van zijn verzoek tot internationale bescherming. Hierdoor zal verzoeker zich waarschijnlijk andermaal in de illegaliteit begeven. Dat verzoeker nochtans, gelet op zijn kwetsbare profiel van verzoeker van internationale bescherming de nodige opvang, toegang tot de procedure en medische zorgen vereist. Dat verzoeker in het verleden slachtoffer werd van praktijken van foltering.

Dat in Italië geen medische en psychologische aandacht is, noch zorgen voor worden aangeboden.

“In February, the government introduced measures to accelerate the asylum procedure, including by limiting appeals against negative decisions, and announced plans for new immigration detention centers around the country.

The central government faced problems finding accommodation for asylum seekers across Italy, with many communities refusing to host reception centers. Many reception centers lack care and support for sexual violence survivors, as well as survivors of other traumatic violence. Italy's failure to provide long-term support to individuals granted international protection was on stark display in August, when police violently evicted hundreds of homeless Eritrean refugees from an occupied building in Rome. » [Human Rights Watch, World Report 2018 - European Union, 18 January 2018]
“The International Organization for Migration (IOM), UNHCR, and NGOs reported instances of labor exploitation of asylum seekers, especially in agriculture and the service sector (see section 7.b.), and sexual exploitation of unaccompanied minors (see section 6, Children).

On May 15, nearly 200 migrants and refugees occupied several streets in the center of Modena to protest long delays in processing asylum claims and mistreatment by the leaders of migration camps. During the year asylum seekers also staged protests against substandard living conditions and protracted asylum processes at shelters for asylum seekers in Genova, Arezzo, and Trento.

In December 2016 the CPT expressed concern over the treatment of foreigners during removal operations and criticized the practice of expelling asylum seekers whose appeal of the rejection of their asylum requests were still pending. The CPT also expressed concern regarding the government decision to inform rejected asylum seekers of their pending expulsion only one day in advance, thereby preventing them from undergoing medical screening before boarding the expulsion flight.

Corruption and organized crime caused resources to be diverted away from asylum seekers and refugees. For example, in April a court sentenced Luca Odevaine to six months in prison for embezzling funds from the Mineo reception center. On July 17, authorities arrested 68 persons from the 'Ndrangheta criminal organization for embezzling funds from the Capo Rizzuto reception center in Calabria.

Protection of Refugees

Access to Asylum: The law provides for the granting of asylum or refugee status, and the government has established a system for providing protection to refugees. NGOs and independent observers identified difficulties in asylum procedures, including inconsistency of standards applied in reception centers and insufficient rates of referral of trafficking victims and unaccompanied minors to adequate services. (...)

Employment: Asylum seekers may work legally two months after submitting an asylum request. Employers continued to discriminate against noncitizens in the labor market, taking advantage of insufficient enforcement of legal protection for noncitizens against exploitation. In addition, high unemployment limited the possibility of legal employment for large numbers of refugees.

Access to Basic Services: Authorities set up temporary centers to house mixed-migrant populations, including refugees and asylum seekers, but could not keep pace with the high number of arrivals and the increased number of asylum claims. The government's system of reception centers and shelters for asylum seekers continued to be stretched beyond capacity. In December an estimated 201,000 persons were housed in sites throughout the country. A small percentage were housed in centers run directly by local authorities, generally considered of high quality, while the rest were in centers whose quality varied greatly and included many repurposed facilities, such as old schools, military barracks, and apartments in residential buildings. Representatives of UNHCR, the IOM, and other humanitarian organizations and NGOs reported thousands of legal and irregular foreigners, including migrants and refugees, living in abandoned buildings and in inadequate and overcrowded facilities in Rome and other major cities and having limited access to health care, legal counseling, basic education, and other public services.

In some instances, refugees and asylum seekers who worked in the informal economy were not able to rent apartments, especially in large cities. They often squatted in buildings where they lived in substandard conditions with their children. On August 19 and 24, police forcibly evicted hundreds of migrants and refugees who had squatted in a building in the center of Rome. AI, Human Rights Watch, and other NGOs alleged that the Rome municipal government failed to provide alternative public housing to those in the group who qualified for it, including minors and refugees with legal

status.” [USDOS – US Department of State: Country Report on Human Rights Practices 2017 - Italy, 20 April 2018]

“In April, legislation was introduced to speed up asylum procedures and counter irregular migration, including by reducing procedural safeguards in appeals against rejected asylum applications. The new law failed to adequately clarify the nature and function of the hotspots set up by the EU and the government following agreements in 2015. Hotspots are facilities set up for the initial reception, identification and registration of asylum-seekers and migrants coming to the EU by sea. In its May report, the National Mechanism for the Prevention of Torture highlighted the continued lack of a legal basis and applicable norms regulating the detention of people in hotspots.

Also in May, the UN Human Rights Committee criticized the prolonged detention of refugees and migrants at hotspots. It also criticized the lack of safeguards against the incorrect classification of asylum-seekers as economic migrants, and the lack of investigations into reports of excessive use of force during identification procedures. In December, the UN Committee against Torture expressed concern about the lack of safeguards against the forcible return of people to countries where they could be at risk of human rights violations. (...)

In August, the authorities forcibly evicted hundreds of people, including many children, from a building in the centre of Rome. Many of them were recognized refugees who had been living and working in the area for several years. The authorities failed to provide adequate housing alternatives, leaving scores of people to sleep in the open for days, before they were violently removed by police in riot gear. Several people were hurt by police using water cannons and batons. Some families were eventually rehoused temporarily outside Rome.” [AI – Amnesty International: Amnesty International Report 2017/18 - The State of the World's Human Rights - Italy, 22 February 2018]

“Following the recent security measures and the urban decorum regulations adopted by the Government, there have been repeated forced evictions, especially in cities, in the absence of alternative housing solutions. In August 2017, a violent intervention by police forces that was not preceded by adequate notice evacuated the building in Via Curtatone where more than 800 refugees of Eritrean origin had lived since 2013. During that conflict, a team from Médecins Sans Frontières was present in the square outside the building, offering psychological support and treating around 13 injured people, mostly women.

The increase in marginalisation and forced evictions causes the fragmentation of informal settlements and the establishment of small groups of migrants living in increasingly hidden places, where they are not only invisible, but also face deplorable living conditions, with men, women and children who cannot access the most basic goods. In Rome, MSF has recorded the presence of Italian citizens within informal settlements, as well as in the structured settlements, who share the same conditions of marginalisation as migrants. This is not an isolated case in Italy. (...)

Due to administrative barriers and despite the laws in force, migrants and refugees in informal settlements who possess a residence permit or otherwise, experience reduced possibilities of accessing medical treatments, beginning with general medicine. Hospital emergency services are increasingly becoming the only gateway to the Italian National Healthcare Service (SSN).

In Italy there are volunteers and activists who work for free to support migrants excluded from the reception system, facilitating their access to primary goods and care. However, in recent years many have been criminalised for this involvement.

In 2016 and 2017, MSF strengthened its commitment to supporting migrants in informal settlements. In Como and Ventimiglia, a psychological first-aid programme was created for populations in transit, together with a women's health intervention in Ventimiglia. In Rome, primary health care and psychological support activities were initiated in disused buildings where men, women and children live in disgraceful conditions. This is the case of many settlements in the area of Tor Cervara (Tiburtina), where hundreds of migrants and refugees live among abandoned buildings, disused factories and warehouses. They live without water, electricity and gas, often in rat-infested buildings surrounded by illegal landfills. In Bari and Torino, MSF has worked within occupied buildings, seeking to overcome the marginalisation of the residents by facilitating their access to National Healthcare Service facilities. MSF has also sustained and supports volunteers and associations in the border cities from Ventimiglia to Udine, donating materials, in particular, hygiene kits, blankets and sleeping bags.

The report confirms the estimate indicated in the first edition of *Fuori Campo*: there are at least 10,000 homeless people, among international and humanitarian protection permit holders and applicants, with limited or no access to basic goods and medical care. The distribution of the settlements is fragmented and widespread throughout the country.” [MSF – Médecins Sans Frontières: “Out of sight” – Second edition, 8 February 2018]

Dat MSF voorts nog aanstipt dat “Finally, very serious critical issues concern mental health services. In addition to the lack of cultural mediators (whose presence is judged to be even counterproductive for the purpose of taking care of the patient, as in Udine and Bolzano) there are significant shortcomings in the

skills of ethno-psychiatry and a lack of continuity of care for people with psychiatric disorders.” [MSF – Médecins Sans Frontières: “Out of sight” – Second edition, 8 February 2018]

Dat er derhalve wel degelijk structurele tekortkomingen zijn betreffende de toegang tot de asielprocedure en de toegang tot voldoende opvangmogelijkheden en de toegang tot medische en psychologische zorgen, in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij meent te kunnen vaststellen. (stuk 5) Dat zeker in voorliggend dossier de toegang tot de medische diensten, meer specifiek psychologische ondersteuning ondermaats is en een schending inhoudt van artikel 3 EVRM. Dat verwerende partij de landeninformatie enkel kort citeert en de meest recente rapporten onvoldoende heeft onderzocht. Uw Raad heeft in een recent arrest (stuk 7) besloten dat het enkel citeren van rapporten een tekortkoming is aan de formele motiveringsplicht die rust op verwerende partij.

Het gegeven dat verzoeker tot deze kwetsbare groep behoort, is als dusdanig een concretisering van het begin van bewijs in hoofde van verzoeker inzake het reële risico op foltering of een onmenselijke, dan wel vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Het hoeft geen betoog dat foltering of onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM nadelen veroorzaken die als dusdanig moeilijk te herstellen zijn eenmaal deze feitelijkheden zich hebben voltrokken.

Het risico op een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM vanwege het gebrek aan voldoende opvang in menswaardige omstandigheden en toegang tot de asielprocedure met alle nodige procedurele waarborgen, merkt verzoeker aan als zijnde een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

De bestreden beslissing is aldus in het licht van artikel 3 EVRM niet naar recht verantwoord en een schorsing van de uitvoering ervan dringt zich op.

**

In geval van een uitwijzing van een asielzoeker, komt het toe aan de administratieve overheid om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM. Dit eens te meer indien de wetgeving van desbetreffend land recentelijk gewijzigd werd.

Dergelijke beoordeling dient plaats te vinden na een daadwerkelijk onderzoek, opdat alle redelijke twijfel met betrekking tot een risico op schending van artikel 3 EVRM kan worden weggenomen.

Ernstige twijfels met betrekking tot de doeltreffendheid van het door de verwerende partij gevoerde onderzoek dienen te worden vastgesteld wanneer verwerende partij absoluut niet is nagegaan of er een risico bestaat dat verzoeker bij een terugkeer naar Italië zal onderworpen worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

Om haar onderzoeksverplichting te respecteren, had de verwerende partij kunnen nagaan wat er procedureel gebeurt met een teruggekeerde asielzoeker onder de Dublin III-verordening in Italië. Bovendien had zij alle elementen die zij wist, dan wel redelijkerwijs had moeten weten, in rekening moeten brengen in de voorliggende beslissing.

Normalerwijze komt het aan de administratieve overheid toe om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM en om op die manier elke gereede twijfel weg te nemen. Dergelijk onderzoek werd in casu niet gevoerd door de verwerende partij. De verwerende partij heeft aldus niet iedere gereede twijfel weggenomen omtrent een risico op schending van artikel 3 in geval van een uitwijzing van verzoeker naar Italië.

Het procedurele luik van artikel 3 EVRM werd geschonden nu de verwerende partij geen deugdelijk en diepgaand onderzoek heeft gevoerd. Verzoeker heeft een begin van bewijs aangevoerd (algemene rapporten).”

3.3.2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de Italiaanse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de asielaanvraag van verzoeker op grond van artikel 18.1.b van de Dublin III Verordening en dit naar aanleiding van een tacit agreement.

Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden als zou een tacit agreement niet kunnen leiden tot het nemen van de bestreden beslissing, nu dit uitdrukkelijk voorzien wordt in de Dublin III Verordening. Evenmin kan hij voorhouden als zou het niet antwoorden binnen de voorziene termijn, leiden tot een schending van artikel 3 EVRM. Dergelijke kritiek mist juridische en feitelijke grondslag.

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de te verwachten gevolgen bij overdracht aan Italië wel degelijk onderzocht werden en dat er een afdoende onderzoek werd gevoerd naar artikel 3 EVRM. De beslissing luidt onder meer als volgt:

“Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een overdracht van betrokkene aan Italië, dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van rapporten van toonaangevende en gezaghebbende organisaties (Country report Italy (AIDA- update 16/04/2019 : The report was written by Caterina Bove of

the Association for Legal Studies on Immigration (ASGI), and edited by ECRE. This report draws on practice by ASGI legal representatives across the different regions of Italy, as well as available statistical information and reports, case law and other publicly available sources; Situation actuelle pour les personnes requérantes d'asile en Italie (Renseignement du Département juridique Organisation suisse d'aide aux réfugiés OSAR) – 08/05/2019 – Maragarite Zoetewij et Adriana Romer; UNHCR, « Italy weekly snapshot- 30december 2018 »; Circular letter n1.2019, 08.01.2019) niet zonder meer kan gesteld worden dat men als verzoeker om internationale bescherming in Italië automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensenwaardige behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn.”

Voort staat in de bestreden beslissing vermeld:

In de aangehaalde rapporten van de hierboven vermelde toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten wordt bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin III-Verordening geen personen over te dragen aan Italië omwille van structurele tekortkomingen in het Italiaanse systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Tevens wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd over het in voege treden van het zgn. Salvini-decreet waarnaar de verzoeker verwijst om te stellen dat een overdracht naar Italië in strijd zou zijn met artikel 3 EVRM:

“Op 24.09.2018 namen de Italiaanse autoriteiten een nieuw decreet aan dat hervormingen voorziet op het vlak van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming met onder meer de afschaffing van de status van humanitaire bescherming en inzake het SPRAR-netwerk. Het decreet, het zogenaamde “Salvini-decreet”, werd op 07.11.2018 en 27.11.2018 door respectievelijk de Senaat en Kamer van Afgevaardigden goedgekeurd en op 27.11.2018 door de president ondertekend. Het decreet, dat kritisch werd onthaald door verscheidene ngo's en burgerrechtenorganisaties, beperkt de toegang tot het SPRAR-netwerk, de tweedelijns-opvangstructuur, tot begunstigden van internationale bescherming en niet-begeleide minderjarigen. Ten gevolge hiervan zal de betrokkene, na overdracht, niet in een SPRAR-locatie maar in een van de eerstelijnsopvangvoorzieningen, zoals de CAS- of CDA-centra, worden opgevangen. Dat de betrokkene zal worden opgevangen in een opvangstructuur buiten het SPRAR-netwerk betekent niet dat hij zal worden uitgesloten van materiële opvang en dat de Italiaanse opvangstructuren structureel in gebreke blijven. Hieromtrent verwijzen we eveneens naar de recente circulaire van de Italiaanse instanties waarin wordt bevestigd dat onder de bepalingen van Verordening 604/2013 overgedragen personen zullen worden ondergebracht in centra buiten het SPRAR-netwerk en dat hierbij de fundamentele rechten van de verzoekers zoals het behoud van de eenheid van gezin zullen worden gegarandeerd (“Circular letter n. 1.2019, 08.01.2019”).

Indien zou worden aangevoerd dat dit nieuwe decreet in combinatie met de aanhoudende instroom van immigranten via Italië het globale netwerk onder druk zet, wensen we te benadrukken dat in 2018 23.371 personen in Italië aankwamen, wat beduidend lager is dan in 2017 (119.249, cfr. UNHCR, “Italy weekly snapshot – 30 December 2018”, <https://reliefweb.int/report/italy/unhcr-italy-weekly-snapshot-30-dec-2018>).

Gelet op deze informatie zijn we van oordeel dat er op dit ogenblik geen sprake is van een grote druk op de opvangvoorzieningen. Indien in de toekomst ten gevolge van het bovenvermelde decreet verzoekers vanuit SPRAR-locaties naar andere opvangstructuren zullen worden overgebracht, impliceert dit geenszins dat deze voorzieningen structureel tekort zullen schieten en het systeem

hierdoor onder een dermate globale druk zal komen te staan dat er niet langer van het interstatelijke vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan”

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, werd in de bestreden beslissing uitvoerig ingegaan op de algemene situatie van Italië, waarbij verwezen werd naar het AIDA rapport, geupdated 16/04/2019 en de inwerkingtreding van het zogenaamde Salvini-decreet. Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij uit voormeld rapport niet zou kunnen afleiden dat er geen melding gemaakt wordt van structurele problemen.

Daarnaast werd ook melding gemaakt van het rapport van UNCHR van 31.12.2017 en gemotiveerd dat de opvangstructuren weliswaar onder grote druk staan, maar tevens dat op geen enkele wijze zou blijken dat het opvangsysteem zou zijn ineengestort.

Verder werd gemotiveerd omtrent het zogenoemde Salvini-decreet en gemotiveerd dat dit enkel een verandering betreft van de doelgroep die in een SPRAR-locatie terecht komt en als gevolg heeft dat Dublinterugkeerders na hun overdracht niet langer terecht kunnen komen in een SPRAR of CAS locatie maar enkel in een CAS-locatie. Er werd vervolgd dat een CAS-locatie niet beschouwd kan worden als een structureel en systematisch tekort schieten van de opvang van Dublinterugkeerders.

Verzoeker toont niet aan dat dergelijke motivering kennelijk onredelijk of onjuist zou zijn.

Er werd rekening houdend met alle relevante informatie en gezaghebbende rapporten geoordeeld dat een schending van artikel 3 EVRM niet aannemelijk werd gemaakt.

In die zin dient verwezen te worden naar arrest met nr. 215.015 van 11.01.2019 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin erkend werd dat er uitgebreid werd gemotiveerd omtrent het Salvini-decreet en dat aldus rekening gehouden werd met de nieuwe politieke situatie, zoals ook in casu gebeurde.

De Raad oordeelde ook in voormeld arrest dat het niet aanneemt dat de situatie in de CAS-centra op grond van de aangehaalde rapporten voor de inwerkingtreding van het Salvini-Decreet dermate slecht was dat het louter verblijf aldaar voor een verzoeker zonder bijkomende kwetsbaarheid een situatie creëert die strijdt met artikel 3 EVRM.

Verzoeker kan bezwaarlijk dienstig verwijzen naar arrest nr. 222.988, nu dit betrekking heeft op Zwitserland en niet op Italië, land waarnaar verzoeker in casu zal worden overgedragen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker twee keer gehoord werd alvorens de beslissing werd genomen. Het hoorrecht werd aldus niet geschonden. Hij verklaarde naar het Verenigd Koninkrijk te willen reizen en stelde pas op 26.08.2019 een verzoek tot internationale bescherming te hebben ingediend in Duitsland waarbij hij tevens uitdrukkelijk aangaf dat hij naar Italië zou terugkeren omdat het moet. Tijdens zijn verhoor van 26.07.2019 verklaarde verzoeker nog dat hij in geen enkele asielaanvraag had ingediend in een EU-lidstaat.

Alleszins werd verzoeker wel degelijk in de mogelijkheid werd gesteld om eventuele bezwaren te formuleren tegen een overdracht aan Italië, maar hij heeft duidelijk geen gewag gemaakt van eventuele slechte ervaringen tijdens zijn verblijf aldaar. Verzoeker verklaarde zelfs dat hij naar Italië zou terugkeren omdat het moet.

Waar hij thans voor het eerst verwijst naar zijn slechte ervaringen in Italië, toont hij enerzijds niet aan dat de verwerende partij hiervan op de hoogte werd gesteld, en anderzijds is hij niet in staat zijn verklaringen te onderbouwen met een begin van bewijs.

Uit de bestreden beslissing blijkt terecht dat er werd gemotiveerd dat het aan verzoeker toekomt om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op grond waarvan vermoed kan worden dat artikel 3 EVRM niet zou worden gerespecteerd en dat dit in casu niet het geval is. Er werd toegevoegd dat een loutere vrees op schending van artikel 3 EVRM niet volstaat en dat hij niet aantoonde op welke wijze de situatie in Italië ertoe zal leiden dat hij gerepatrieerd zal worden naar zijn herkomstland. Verzoeker toont niet aan dat de beslissing dienaangaande kennelijk onredelijk is.

Evenmin toont hij aan zich in een bijzondere kwetsbare positie te bevinden waardoor er nog bijkomende garanties hadden moeten worden gevraagd. Verzoeker werd overigens onderzocht door de centrumarts en werd fit-to-fly verklaard.

Er worden geen ernstige middelen voorgesteld.”

3.3.2.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52.3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden niet onweerlegbaar is waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen. Dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel. Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103-104). Ook het Hof van Justitie (hierna: het HvJ) onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel, maar benadrukt terzelfdertijd dat de overdracht van verzoekers om internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het HvJ heeft geoordeeld dat een verzoeker om internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het HvJ in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de verantwoordelijke lidstaat, een verzoeker om internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het is uitgesloten dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen

in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU).

Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een overdrachtsbesluit, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.3.2.4. De Raad stelt vast dat verweerder wat betreft de algemene situatie voor Dublinterugkeerders in Italië in de bestreden beslissing verwijst naar verschillende actuele en betrouwbare bronnen, zijnde:

- het AIDA-rapport update 18 april 2019 ;
- het OSAR-rapport van 8 mei 2019 "*situation actuelle pour les personnes requérantes d'asile en Italie*" ;
- de "*Italy weekly snapshot - 30 december 2018*" van UNHCR;
- de circular letter n. 1.2019 van 8 januari 2019.

Verweerder stelt dat hieruit *"niet zonder meer gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming in Italië automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensenwaardige behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn."* En verder: *"In de aangehaalde rapporten van de hierboven vermelde toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten wordt bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie."*

En verder ten aanzien van het Salvini-decreet: *"Op 24.09.2018 namen de Italiaanse autoriteiten een nieuw decreet aan dat hervormingen voorziet op het vlak van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming met onder meer de afschaffing van de status van humanitaire bescherming en inzake het SPRAR-netwerk. Het decreet, het zogenaamde "Salvini-decreet" werd op 07.11.2018 en 27.11.2018 door respectievelijk de Senaat en Kamer van Afgevaardigden goedgekeurd en op 27.11.2018 door de president ondertekend. Het decreet, dat kritisch werd onthaald door verscheidene ngo's en burgerrechtenorganisaties, beperkt de toegang tot het SPRAR-netwerk, de tweedelijnsopvangsstructuur, tot begunstigen van internationale bescherming en niet-begeleide minderjarigen. Ten gevolge hiervan zal de betrokkene na overdracht niet in een SPRAR-locatie, maar in een van de eerstelijnsopvangvoorzieningen, zoals de CAS- of CDA-centra, worden opgevangen. Dat de betrokkene zal worden opgevangen in een opvangstructuur buiten het SPRAR-netwerk betekent niet dat hij zal worden uitgesloten van materiële opvang en de Italiaanse opvangstructuren structureel in gebreke blijven. Hieromtrent verwijzen we eveneens naar de recente circulaire van de Italiaanse instanties waarin wordt bevestigd dat onder de bepalingen van Verordening 604/2013 overgedragen personen zullen worden ondergebracht in centra buiten het SPRAR-netwerk en dat hierbij de fundamentele rechten van de verzoekers zoals het behoud van de eenheid van gezin zullen worden gegarandeerd ("Circular letter n. 1.2019, 08.01.2019").*

Indien zou worden aangevoerd dat dit nieuwe decreet in combinatie met de aanhoudende instroom van immigranten via Italië het globale netwerk onder druk zet, wensen we te benadrukken dat in 2018 23.371 personen in Italië aankwamen, wat beduidend lager is dan in 2017 (119.249, cfr. UNHCR, "Italy weekly snapshot - 30 December 2018" (...)). Gelet op deze informatie zijn we van oordeel dat er op dit ogenblik geen sprake is van een grote druk op de opvangvoorzieningen. Indien in de toekomst ten gevolge van het bovenvermelde decreet verzoekers vanuit SPRAR-locaties naar andere opvangstructuren zullen worden overgebracht, impliceert dit geenszins dat deze voorzieningen

structureel tekort zullen schieten en het systeem hierdoor onder een dermate globale druk zal komen te staan dat er niet langer van het interstatelijke vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan."

Verzoeker werpt op, met verwijzing naar recente rechtspraak van de Raad in een gelijkaardige zaak, dat verweerder de landeninformatie enkel kort citeert en de aangehaalde rapporten niet aan een deugdelijk en diepgaand onderzoek heeft onderworpen. Verzoeker benadrukt de passage in het recente arrest waarin de Raad tot de vaststelling kwam dat de bestreden beslissing zich ertoe beperkt de titel en auteur van het AIDA-rapport op te sommen, maar nalaat aan te duiden op grond van welke passages of vaststellingen in dit rapport verweerder tot de conclusie is gekomen dat er geen systemische tekortkomingen zijn in Italië. Met het louter aanhalen van de referenties van het meest recente AIDA-rapport blijkt volgens de Raad in dit arrest niet op welke wijze verweerder zich heeft vergewist van de actuele behandeling van asielzoekers en Dublinterugkeerders in Italië, noch blijkt op welke wijze hij de situatie in Italië heeft geëvalueerd ten aanzien van het eerdere AIDA-rapport.

De Raad stelt prima facie vast dat dit in casu opnieuw het geval is. Verweerder heeft wat betreft de algemene situatie in Italië voor Dublinterugkeerders wel relevante, recente rapporten opgesomd, zoals het laatste AIDA- en OSAR-rapport, en deze in casu eveneens gevoegd aan het administratief dossier, maar hij komt prima facie zonder enig concreet inzoomen op cruciale aspecten als de toegang tot de procedure voor internationale bescherming of de toegang tot adequate menswaardige opvang voor Dublinterugkeerders tot de conclusie dat er geen sprake is van systemische tekortkomingen in Italië louter omwille van het feit dat in de aangehaalde rapporten niet uitdrukkelijk is geconcludeerd dat het systeem van internationale bescherming en de opvang structurele tekortkomingen vertoont of dat UNHCR nog niet uitdrukkelijk heeft opgeroepen om geen Dublinterugkeerders naar Italië over te dragen. De Raad heeft reeds eerder gesteld dat het feit dat UNHCR niet uitdrukkelijk alle staten oproept af te zien van overdrachten aan Italië, weliswaar een pertinent element is dat kan worden meegewogen in de motivering, maar verweerder er niet van ontslaat zelf een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van het al dan niet reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM in geval van een beoogde overdracht naar een verantwoordelijke lidstaat. Het komt, zoals verzoeker stelt, aan verweerder toe om een deugdelijk onderzoek te voeren, zijnde een effectieve actuele analyse, wanneer hij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM en om op die manier elke gereede twijfel weg te nemen.

Wat betreft de gevolgen van het Salvini-decreet, stelt de Raad vast dat verweerder wel, met verwijzing naar de *'circular letter'*, heeft aangegeven dat het belangrijkste gevolg is dat verzoekers van internationale bescherming enkel nog in eerstelijnsopvangvoorzieningen zoals de CAS-centra of CDA-centra zullen worden opgevangen. Hieromtrent is verweerder van oordeel dat verzoeker niet zal worden uitgesloten van materiële opvang en dat het overbrengen van verzoekers van SPRAR-locaties naar andere opvangstructuren geenszins impliceert dat deze voorzieningen structureel tekort zullen schieten. Verzoeker voert hieromtrent evenwel prima facie terecht aan dat het aangewezen was de gevolgen van dit decreet niet enkel in theorie, volgens de letter van het decreet, te beschrijven, doch eveneens de gevolgen in de praktijk ervan te analyseren. De Raad kan verweerder in theorie volgen dat het louter overbrengen van verzoekers van internationale bescherming van een tweedelijnsopvangstructuur naar een eerstelijnsopvangstructuur op zich geenszins een structurele tekortkoming impliceert, doch moet wederom vaststellen dat verweerder heeft nagelaten iets te motiveren over de situatie in die eerstelijnsopvangstructuren terwijl verzoeker in zijn verzoekschrift wel ingaat op de situatie in die centra.

De Raad moet anderzijds vaststellen dat verzoeker op zijn beurt niet enkel in theorie naar recente relevante rapporten van betrouwbare bronnen heeft verwezen, maar ook concreet heeft aangegeven met citaten over verschillende aspecten van de procedure voor internationale bescherming en van de opvangsituatie voor Dublinterugkeerders waarom er volgens hem wel een reëel risico bestaat op een schending van artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan Italië.

De bronnen waarop verzoeker zich heeft gebaseerd zijn onder meer:

- OSAR, "*Situation actuelle pour les personnes requérantes d'asile en Italie*", 8 mei 2019 ;
- AIDA country report Italy 2018 update;
- UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), "*Submission by the Office of the United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) concerning the execution of the judgment by the European Court of Human Rights in the case of Sharifi and Others v. Italy and Greece (application no. 16643/09, judgment of 21 October 2014)*", 18 januari 2019;
- ECRE, "*Germany Steps Up Dublin Transfers Putting Asylum Seekers at Risk*", 21 maart 2019;

- Human Rights Watch, "World Report 2018 - European Union", 18 januari 2018;
- USDOS - US Department of State, "Country Report on Human Rights Practices 2017 – Italy", 20 april 2018;
- Amnesty International, jaarrapport Italië 2017/18, 22 februari 2018;
- Médecins Sans Frontières (MSF), "Out of sight" – tweede editie, 8 februari 2018.

De Raad stelt vast dat dit prima facie actuele en betrouwbare bronnen zijn, zowel van ngo's en overheden als van UNHCR.

Verder laat verzoeker het niet aan de Raad over om zelf op onderzoek te gaan in deze uitgebreide rapporten naar de relevante passages voor het al dan niet aannemelijk maken van een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest in geval van overdracht naar Italië, maar heeft hij zich - anders dan verweerder - de moeite getroost concreet in te gaan op de volgens hem concrete relevante passages.

Met betrekking tot Dublinterugkeerders citeert verzoeker onder meer de passage in het AIDA-rapport dat in geval van een stilzwijgend akkoord, zoals in casu, de terugkeerders meestal aankomen in een grote Italiaanse luchthaven zoals Rome of Milaan waar de grenspolitie aangeeft bij welke bevoegde Questura de betrokkene zich moet aanmelden. Er wordt melding gemaakt van een willekeurige ontvangst door de autoriteiten en een zekere duurtijd voor opvang en toegang tot de procedure voor internationale bescherming kan worden bekomen. Er wordt gesproken over een problematische toegang tot de procedure en meldingen van ondermaatse opvangomstandigheden in de eerstelijnsopvangvoorzieningen en de noodopvangcentra. Tegelijk wordt vermeld dat in een rapport van MSF van februari 2018 wordt gedocumenteerd dat er een stijging is van Dublinterugkeerders onder de daklozen in Rome die geen onmiddellijke en automatische toegang hebben tot het opvangsysteem.

In het voormelde recente rapport van UNHCR van januari 2019 wordt bezorgdheid geuit over de concrete toegang tot de procedure van internationale bescherming. UNHCR concludeert hierover, in het citaat dat verzoeker aanhaalt, dat het voldoen aan procedurele vereisten bezorgdheid wekt door het gebrek aan tolken, informatiemateriaal en adequaat uitgerust en opgeleid personeel. Dit kan volgens UNHCR de toegang tot internationale bescherming verhinderen of moeilijk maken waardoor mogelijk potentiële verzoekers van internationale bescherming een werkelijke kans wordt ontnomen hun wens te uiten om bescherming te vragen in Italië.

Vervolgens citeert verzoeker uit een overheidsrapport van de US Department of State uitgebracht in 2018, waarin gewag wordt gemaakt van protest door migranten en vluchtelingen tegen de lange duur van hun procedure en tegen mishandeling door de leidinggevendenden van de opvangkampen. Er was eveneens protest tegen ondermaatse levensomstandigheden in Genova, Arezzo en Trento. Er wordt verwezen naar het antifoltercomité waarin een praktijk wordt bekritiseerd om verzoekers van internationale bescherming te verwijderen terwijl hun beroepsprocedure nog hangende is. Verder maakt dit overheidsrapport, in het door verzoeker aangehaalde citaat, gewag van corruptie en georganiseerde misdaad waardoor fondsen die bedoeld zijn voor verzoekers van internationale bescherming en vluchtelingen worden verduisterd. Wat betreft toegang tot basisvoorzieningen stelt dit rapport dat de opvangcentra overbevolkt bleven. Vertegenwoordigers van UNHCR, IOM en andere humanitaire organisaties stelden vast dat duizenden legale en illegale vreemdelingen, waaronder migranten en vluchtelingen, verbleven in verlaten gebouwen en inadequate faciliteiten in Rome met beperkte toegang tot gezondheidszorg, juridische bijstand en onderwijs.

Vervolgens citeert verzoeker uit het voormelde rapport van Amnesty International van februari 2018 dat de procedurele waarborgen bij beroepen tegen verworpen beschermingsverzoeken verminderden en dat het antifoltercomité van de VN bezorgd was over het gebrek aan waarborgen tegen de gedwongen verwijdering van mensen naar landen waar ze het slachtoffer kunnen zijn van mensenrechtenschendingen. Verzoeker citeert verder zowel uit voormeld rapport als uit een rapport van MSF van februari 2018 dat er sprake was van gedwongen uitzettingen van migranten en vluchtelingen zonder dat werd voorzien in alternatieve huisvesting. MSF gaat in het citaat in op de slechte leefomstandigheden in de informele settlements, waarin ook verzoekers om internationale bescherming werden aangetroffen, en wijst op de beperkte toegang die de personen in deze settlements hebben tot basisgoederen en gezondheidszorg.

Zonder zich uit te spreken over de vraag of al het voorgaande prima facie volstaat om aan te nemen dat de situatie dermate ernstig is in Italië dat er sprake is van systematische tekortkomingen aangaande de

procedure voor internationale bescherming en/of de opvangsituatie voor een Dublinterugkeerder, blijkt hieruit prima facie wel dat de situatie in Italië bepaalde bezorgdheden doet rijzen die maken dat het verweerder toekomt een grondige analyse te maken van de situatie voor een Dublinterugkeerder in geval van gedwongen overdracht naar Italië zoals in casu wordt beoogd.

De Raad moet samen met verzoeker vaststellen dat in casu niet blijkt dat verweerder het vereiste diepgaande en deugdelijke onderzoek heeft gevoerd, waardoor hij niet kan vaststellen dat elke gereede twijfel is weggenomen dat een overdracht een reëel risico oplevert op een schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest. Het komt de Raad niet toe, en dit des te meer in de versnelde UDN-procedure, om in de plaats van het bestuur de grondige analyse te maken en te trachten te ontwaren waarom verweerder op grond van de gevoegde rapporten tot de conclusie is gekomen dat ondanks de kritische aard ervan er geen reëel risico is op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest in geval van overdracht.

Er wordt herhaald dat de Raad in casu prima facie heeft vastgesteld dat verweerder wat betreft de algemene situatie in Italië voor Dublinterugkeerders wel relevante en recente rapporten heeft opgesomd, zoals het laatste AIDA- en OSAR-rapport, maar prima facie zonder enig concreet inzoomen op cruciale aspecten, zoals de toegang tot de procedure voor internationale bescherming of de toegang tot adequate menswaardige opvang voor Dublinterugkeerders, tot de conclusie komt dat er geen sprake is van systemische tekortkomingen in Italië louter omwille van het feit dat in de aangehaalde lijvige rapporten niet uitdrukkelijk geconcludeerd is of zou zijn dat het systeem van internationale bescherming en de opvang structurele tekortkomingen vertoont of dat UNHCR nog niet uitdrukkelijk heeft opgeroepen om geen Dublinterugkeerders naar Italië over te dragen. De Raad heeft reeds eerder gesteld dat het feit dat UNHCR niet uitdrukkelijk alle staten oproept af te zien van overdrachten aan Italië, weliswaar een pertinent element is dat kan meegewogen worden in de motivering, maar verweerder er niet van ontslaat zelf een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van het al dan niet reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest in geval van een beoogde overdracht naar een verantwoordelijke lidstaat. Het komt, zoals verzoeker stelt, aan verweerder toe om een grondig onderzoek te voeren, zijnde een effectieve actuele evaluatie, naar een eventueel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM wanneer hij een overdrachtsbesluit neemt, des te meer als het betrekking heeft op een land waarvoor de verzoeker een begin van bewijs levert van specifieke bezorgdheden in de situatie van Dublinterugkeerders, om op die manier elke gereede twijfel weg te nemen.

Dit is in casu prima facie niet gebeurd. Door de bijzonder theoretische motivering in de besteden beslissing aangaande de algemene situatie voor Dublinterugkeerders in Italië, waarbij geen afdoende concrete analyse of een afdoende concreet onderzoek kan worden vastgesteld van de aangehaalde bronnen, wordt verzoeker gevolgd dat het procedurele luik van artikel 3 van het EVRM prima facie wordt geschonden.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet prima facie geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen.

Het middel is, in de aangegeven mate, ernstig.

3.3.2.5. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden én indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Deze laatste voorwaarde is onder meer vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

Gelet op het ernstig bevinden van een middel dat gerelateerd is aan artikel 3 van het EVRM, waarnaar verzoeker bij de uiteenzetting van zijn moeilijk te herstellen ernstig nadeel ook verwijst, moet in casu worden aangenomen dat de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is aangetoond.

Hieruit volgt dat eveneens is voldaan aan de derde cumulatieve voorwaarde.

3.5. Nu is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden, wordt de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit tot overdracht aan de bevoegde lidstaat geschorst.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van het besluit van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 29 augustus 2019 tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. FRANSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. FRANSEN

I. CORNELIS